

РЕШЕНИЕ

№ 24839

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛЕН

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4861** по описа за **2026** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК/.

Образувано е по касационна жалба на В. Е. П. срещу РЕШЕНИЕ №951 от 17.03.2026г. постановено по нахд №12412/2025г. по описа на СРС, с което е изменен ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ серия 6808547 като първоначално наложената наложена глоба на П. от 200лв. е намалена на 51,13 евро след като е приложен закон за по –лекото наказуемо нарушение – чл.182, ал.1 т.3 от ЗДвП вместо чл.182, ал.4 вр. с ал.1, т.3 от ЗДвП.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. Твърди се, че СРС не е обсъдил възражението за изтекла давност и възражението за липса на повторност, при който състав е наказано лицето. Правят се доводи касателно самото техническо средство заснело скоростта. В тази връзка се възразява, че не станало ясно дали е било проверено, за да констатира съответните нарушения.

В съдебно заседание касаторът не се явява и представлява.

Ответната страна не се представлява, но в писмени бележки от 08.06.2026г. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрк. възнаграждение.

Представителят на СГП –дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд

София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

СРС преди да измени наложената санкция - е приел, че АУАН и НП са издадени от надлежни органи, в производство без процесуални нарушения и при доказаност на деянието, изразяващо се в това, че на 24.10.2022г. в [населено място] по [улица] П. е управлявала МПС с [рег.номер на МПС] със скорост от 77км. в час /след приспаднал толеранс от 3 км. в час/ при ограничение на скоростта от 50км. в час- нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, за което ѝ е наложена глоба по чл.182, ал.4 вр. с ал.1, т.3 от ЗДвП. За да измени санкцията СРС е приел, че деянието не може да бъде извършено при условията на повторност, тъй като е изменен чл.182, ал.4 от ЗДвП и е приложил по-благоприятния закон -чл.182, ал.1 т.3 от ЗДвП.

Касационният състав напълно споделя изводите на СРС. В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. релевираните такива. Към преписката е представен протокол от проверка №08-СГ-ИСИС от 15.03.22г. на видео радарната система за наблюдение и регистрация на пътните нарушения с вградено разпознаване на регистрационния номер. Във връзка с това е приложен и снимков материал с посочения номер на МПС, управлявано от касаторката. Представени са и доказателства от Българския институт по метрология за проверка на посочената система за установяване на скоростта. За конкретното деяние е представен и протокол за използваното АТС вкл. и къде е разположено, поради което съдът напълно възприема констатациите на СРС за доказаност на деянието и по същество. В тази връзка възприема позицията на касаторката в жалбата, че не е установена скоростта на управляваното от нея МПС като защитна теза, за което съставът обосновава вътрешното си убеждение и на база представената справка за нарушения, извършени от оспорващата, свързани с неспазване на изискванията за скорост / напр. 8 за 2023г., 2 за 2024г./.

Правилно СРС не е направил констатации за погасяване по давност на административно-наказателното преследване, тъй като не е изтекъл абсолютният давностен срок от 4,5 години по чл. 81, ал.3 вр. с чл.80, ал.1 т.5 от НК от датата на деянието -24.10.2022г..

На последно място се споделя извода на СРС да приложи закон за по –лекото наказуемо нарушение –чл.182, ал.1 т.3 от ЗДвП вместо чл.182, ал.4 вр. с ал.1, т.3 от ЗДвП като е намалил глобата на 51,13 евро. С изменението на ал.4 с ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г. –няма повторност /респ.удвояване на глобата/ за нарушения по ал.1 т.3 от ЗДвП, поради което за това деяние – глобата е 100лв., което е по благоприятния закон и правилно е намален размера до посочения в разпоредбата.

Следователно –решението на СРС следва да се остави в сила и предвид претенцията на ответника за юрк. възнаграждение –трябва да се присъди такова по чл.24 НИПП вр. със ЗПП в минимален размер от 200лв. или102,25 евро.

ВОДИМ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №951 от 17.03.2026г. постановено по нахд №12412/2025г.

по описа на СРС.

ОСЪЖДА В. Е. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение от 102,25евро по касационното производство.

Решението не подлежи на обжалване.